
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 182, maart, april 2023

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>

De Leerschool van de Verhoogde Christus

De vier geestelijke schoolklassen van het leven in Christus

Deel 11

De tweede klas

Sleutels tot Persoonlijke Evangelisatie

Kernwoorden van de leerstof: *wielillustratie, hart, wijsheid, visser, rust, atheïsten, apologetiek*

“Ik bezweer u, ten overstaan van God en de Heere Jezus Christus, Die levenden en doden zal oordelen bij Zijn verschijning en in Zijn Koninkrijk: predik het Woord. Volhard daarin, gelegen of ongelegen. Weerleg, bestraf, vermaan, en dat met alle geduld en onderricht. Want er zal een tijd komen dat zij de gezonde leer niet zullen verdragen, maar dat zij zullen zoeken wat het gehoor streelt, en voor zichzelf leraars zullen verzamelen overeenkomstig hun eigen begeerten. Ze zullen hun gehoor van de waarheid afkeren en zich keren tot verzinsels. Maar u, wees nuchter in alles. Lijd verdrukkingen. **Doe het werk van een evangelist.** Vervul uw dienstwerk ten volle” (2 Tim. 1-5).

De vrucht des rechtvaardigen is een boom des levens, en wie wijs is, **wint harten**” (Spr. 11:30 NBG).

“En Jezus zei tegen hen: Kom achter Mij, en Ik zal maken dat u **vissers van mensen** wordt” (Markus 1:17).

“Mozes zei tegen Hobab, de zoon van Reuel, de Midianiet, de schoonvader van Mozes: Wij trekken naar de plaats waarvan de HEERE gezegd heeft: Ik zal u die geven. Ga met ons mee, en wij zullen je weldoen, want de HEERE heeft over Israël het goede gesproken. Maar hij zei tegen

hem: Ik ga niet mee; ik ga naar mijn land en naar mijn familiekring terug. Mozes zei: Verlaat ons toch niet, want omdat jij weet hoe wij ons kamp in de woestijn moeten opslaan, kun je ons tot ogen zijn. En het zal gebeuren, als je met ons meegaat, en dat goede waarmee de HEERE ons zal weldoen, gekomen zal zijn, dat wij ook jou weldoen zullen” (Num. 10:29-32).

Evangelisatie is het verkondigen van de blijde boodschap van Jezus Christus, dat begint met door de verkondiging dat een persoon tot geloof in Jezus Christus komt en wordt wedergeboren. Het heeft in de *Wielillustratie* (zie Deel 8) te maken met de spaak van getuigen. Onder Mozes zien we in de type al een verder aspect van evangelisatie, namelijk onze toekomstige erfenis, wanneer hij Hobab aanspoort om zich uit te strekken naar *de volheid* van het beloofde land ” (Num. 10:29-32).

In deze studie zullen we de nadruk leggen op persoonlijke evangelisatie en sleutels ontdekken hoe een “*hart voor Jezus te winnen.*”

Spreekwoorden 11:30 en Markus 1:17 zijn twee sleutels tot evangelisatie. Die Bijbelverzen hebben drie gemeenschappelijke kernwoorden, namelijk “volgen” (discipelschap), “wijsheid” en “hart”. Het evangelist moet vertrouwen wekken. Het hart van de ongelovige moet door wijsheid worden gewonnen. Er bestaat daarom een groei in ervaring om een wijs evangelist te worden. Om een goede visser van vissen te zijn, is kennis en geduld nodig. Voor een visser van mensen geldt hetzelfde. Er is kennis van de mens en zijn omstandigheden nodig. Dit mogen we niet onderschatten. Laten we naar de volgende aandachtspunten kijken die hierbij een rol spelen.

1. Christus is de enige ware evangelist

Een mooi voorbeeld hoe evangelisatie begint bij een jonge discipel zien we in het leven van Ian Thomas (1914-2007). Hij was majoor in het Engelse leger en de oprichter van *Capernwray Missionary Fellowship*. Over het begin van zijn geestelijk leven als evangelist schreef hij het volgende:

“Ik was een windmolen van activiteit, totdat, toen ik negentien jaar was, mijn dag volgepropte was met de dingen die ik deed: spreken, praten, raadgeven. Het enige, wat me alarmeerde, was dat er niemand bekeerd werd! Dat maakt je na een poosje ontmoedigd, nietwaar? Hoe meer ik deed, hoe minder gebeurde, en dit kwam niet omdat ik niet ernstig genoeg was. De vooruitzichten en de omgeving waren goed. Ik kwam in een toestand van geestelijke uitputting, totdat ik voelde dat het geen zin meer had verder te gaan. Op een avond viel ik in mijn kamer thuis op mijn knieën voor God. Ik huilde van pure wanhoop en zei: ‘O God, ik weet dat ik gered ben. Ik heb Jezus Christus lief. Ik ben volmaakt overtuigd, dat ik bekeerd ben. Met mijn hele hart wil ik U dienen. Het is nutteloos voor me, om zo verder te gaan. Ik haat dit dubbele leven.’

En die nacht gebeurde het een en ander. God richtte die nacht eenvoudig de Bijbelse boodschap op van Christus die ons leven is. Dit was het ogenblik waarop Hij (de Here) had gewacht.

‘Zeven jaar heb je met de grootste ernst geprobeerd voor mij te leven. Zeven jaar heb ik gewacht om dat leven door jou te leven. Nu, aangenomen, dat Ik je leven ben, en jij begint het aan te nemen as een feit, dan zal Ik je sterkte zijn! Ik ben je overwinning op elk terrein van je leven, als je het wilt! Ik ben de enige, voor wie het natuurlijk is om uit te gaan en zielen te winnen. Ik weet

precies waar Ik naar toe moet gaan om ze te vinden. Waarom begin je niet op Mij te rekenen en te zeggen: "Dank U."

In een uur leerde Ian Thomas dat hij niet langer de last van ons eigen leven te dragen had en we alleen Christus als ons leven hebben voor Zijn programma. De eerste stap in evangelisatie is daarom dat dat het kennen van de Hoogheilige *als ons leven* wijsheid is en verstand. Als onze activiteit begint vanuit onze rust in Hem!

2. De mens in evangelisatie

"Hij antwoordde en zei: U zult de Heere, uw God, liefhebben met heel uw hart, met heel uw ziel, met heel uw kracht en met heel uw verstand, en uw naaste als uzelf. Hij zei tegen hem: U hebt juist geantwoord. Doe dat en u zult leven" (Lukas 10:27,28).

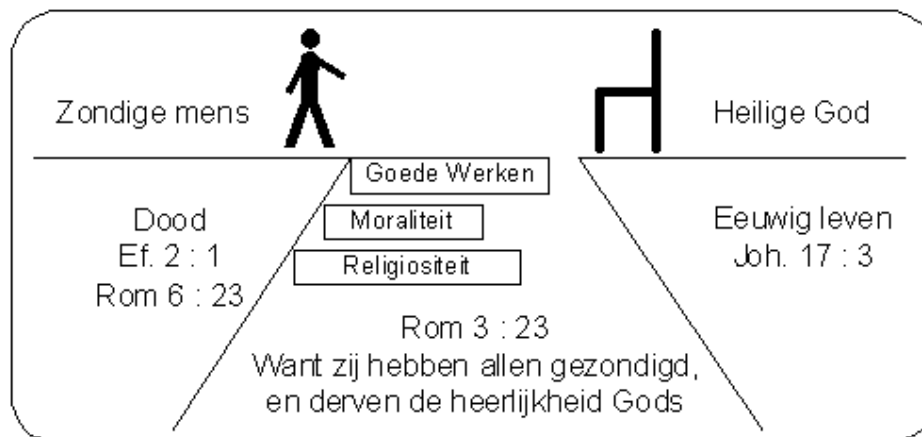
In evangelisatie willen we mensen dat mensen worden wedergeboren, dat zij een stap nemen in geloof nemen om nieuw leven in Christus te ontvangen. Hierbij speelt het hart, de ziel, de kracht en het verstand een rol om een kind van God te worden (Joh. 1:12). Hierbij noemde Jezus allereerst het hart. Het hart is het diepste element in een leven, want daaruit is de oorsprong van iemands leven.

3. Het gebed

"Als de Here het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan; als de Here de stad niet bewaart, tevergeefs waakt de wachter" (Psalm 127:1)

Niets is zó belangrijk in evangelisatie als gebed. Wie op eigen kracht vertrouwt, moet er niet op rekenen een vruchtbaar leven te leiden. Anderzijds is in deze afhankelijkheid in gebed de bekwaamheid nodig om evangelie uit leggen.

4. Weet hoe je het evangelie moet presenteren

Wanneer we de gelegenheid krijgen om het evangelie uit te leggen op een vel papier, dan is bovenstaand illustratie van een brug ('*Brugillustratie*') is een mooie manier. Er is een kloof tussen God en de mens door de zondeval. Romeinen 5 laat zien dat Adam het federale hoofd van het

menselijk geslacht was. Hij was de stam waaruit alle mensen als takken uitsproten. Wanneer de stam zou sterven, stierven ook de takken. Dat is geestelijk met Adam gebeurd (Gen. 2:16,17) en dat geldt voor alle mensen. Allen hebben gezondigd. Allen missen daarmee het doel dat God met hen had (Rom. 3:23). De staat van de mens zonder God vinden we in Efeziërs 2:1, Romeinen 3:23; 6:23). Onze eigen inspanningen en werken kunnen ons niet terugbrengen. Het kruis van Christus, het volbrachte werk van de Zoon van God, is de brug over de kloof, over het ravijn. Door de geloven in het volbrachte werk van Christus (Joh. 3:16) en Hem in gebed aan te nemen (Joh. 1:12; Openb. 3:20), worden wij dan een kind van God. Een voorbeeld van zo'n gebed kan zijn:

“Heer Jezus, ik weet dat ik een zondaar ben en Uw vergeving nodig heb. Ik geloof dat U voor mijn zonden gestorven bent. Ik wil me afkeren van mijn zonden. Op dit moment wil ik U uitnodigen in mijn hart en in mijn leven. Ik wil U vertrouwen en U volgen als mijn Heer en Redder van mijn leven. Amen.”

5. Evangelisatie is bij uitstek een groepsproces

“Een nieuw gebod geef Ik u, namelijk dat u elkaar liefhebt; zoals Ik u liefgehad heb, moet u ook elkaar liefhebben. Hierdoor zullen allen inzien dat u Mijn discipelen bent: als u liefde onder elkaar hebt” (Joh. 13:34,35).

Naast een individueel gesprek over het evangelie, is er geen vorm van evangelisatie die zo effectief is dan mensen uit te nodigen binnen een christelijke samenkomst. Daar kunnen ze de liefde en aandacht proeven waar ze diep in hun hart in hun hart naar verlangen en de Bijbelse boodschap in al zijn aspecten. Dit eist wel een warme christelijke gemeenschap waar men oog heeft voor nieuwkomers. De verkondiging van de Bijbel moet duidelijk en warm zijn naar de ongelovige.

6. Vriendschapsevangelisatie

Als christen hoef je geen fantastisch theoloog te zijn om met anderen over God te spreken. Het belangrijkste is dat je anderen vanuit je *persoonlijke* geestelijke relatie over God kan vertellen. Het is moeilijk om mensen met rationele argumenten te overtuigen, maar mensen kunnen nooit afdoen aan de persoonlijke relatie die *jij* met God hebt. *Daarom kan vriendschapsevangelisatie vaak krachtiger zijn dan evangelisatie met veel verstandelijke argumenten.* Dan wordt het ‘getuigen’ in plaats van ‘overtuigen’. We geloven dat God diep bewogen is over de verloren mens en daarom moet dit ook de gemeente van Jezus Christus aangaan. Dit houdt onder andere in dat vriendschapsevangelisatie een belangrijke sleutel tot evangelisatie is (Matt. 18:14; Lukas 5:30-32; Lukas 15, Mattheüs 18:14).

7. Zoek de sleutel om iemand tot Christus te leiden

Vaak is de sleutel nodig om te zien wat iemand belet om tot Christus te komen. Het kan een teleurstelling of verbittering zijn, maar ook een theologische vraag. Ook de wetenschap kan een struikelblok zijn. Velen zien de Bijbel als een achterhaald boek dat mensen belet om Jezus aan te nemen. Velen willen God ook niet in hun leven en zoeken veel uitvluchten. Ze staan gewoonweg niet open voor het evangelie. Verdere pogingen zijn dan meestal zinloos.

Wetenschap

Wat is iemands hoogste autoriteit? De bijbel of eigen verstand, eigen gevoel, wetenschappelijke inzichten. Als er een ontwerp achter de natuur staat, dat moet er een ontwerper zijn. En als er een ontwerper, een schepper is, dan zul je rekening met Hem moeten houden. En dat wil men niet. *"daar zij het verwerpelijk achtten om God te erkennen"* (Rom. 1:28) Ook de evolutionisten hebben geen enkel excuus. De natuur wijst zeer duidelijk in de richting van een schepper (Rom. 1:20). Neutrale wetenschappers bestaan op dit gebied niet. Het gaat bij het nadenken over het ontstaan van het leven om vragen die mensen diep raken en is objectiviteit vaak ver te zoeken. De wetenschappers geven overigens geen eenduidig getuigenis. Feit is wel dat de overgrote meerderheid van de natuurwetenschappers achter de evolutie staat. Dat is echter niet verwonderlijk, omdat de meesten niets van God willen weten. Ze zijn niet geïnteresseerd in de waarheid. Als een mens eerlijk de feiten wil onderzoeken dan is dat al een teken dat de genade van God in hem werkt.

8. In gesprek met atheïsten

"De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God. Zij handelen verderfelijk, zij bedrijven gruwelijk onrecht; er is niemand die goeddoet" (Ps. 53:1).

Dit is het oordeel hoe God naar atheïsten kijkt. Een atheïst zegt: "Er is geen God".

"Hij heeft alles op zijn tijd mooi gemaakt. Ook heeft Hij de eeuw in hun hart gelegd, zonder dat de mens het werk dat God gedaan heeft, van het begin tot het eind kan doorgronden" (Pred. 3:11).

Met 'eeuw', 'eewigheid' of 'wereld' bedoelt Salomo in dit vers de wereld zoals God die heeft opgevat. Het zijn de idealen van die wereld die tijdloos zijn, de wereld zoals God die ziet. De atheïst is zich hiervan bewust. Dat moet uiteindelijk de aanzet geven om tot het eeuwige leven te komen die bij die eewigheid behoren. Daarom kan een atheïst nooit in absolute zin een atheïst zijn, want hij is naar het beeld van God geschapen en draagt altijd een vorm van christelijk element in zich.

De ervaring en opmerkingen van christen-filosoof Francis Schaeffer zijn verhelderend in dit opzicht. Hij zei dat atheïsten kwetsbare mensen zijn. Wanneer we het zijn ongeloof ontmantelen, kan dat tot zelfmoordneigingen leiden. De menselijke ziel kan niet leven in de totale wanhoop van een God die niet bestaat. Atheïsten leven kwetsbaar in een universum dat geen genade kent met de menselijke ziel.

Augustinus merkte op dat iemand nooit God kan ontkennen zonder de veronderstelling dat God bestaat. Onze bekwaamheid om rationeel te denken, danken we aan God. De atheïst zal op schoot bij God moeten zitten, Hem in het gezicht spugen en zeggen dat Hij niet bestaat. Dat is dwaasheid.

Er is daarom altijd een gemeenschappelijke grond om met de atheïst te spreken. Ieder mens leeft voor iets. Wanneer een atheïst werkelijk consistent is in zijn overtuiging, dan leeft hij nergens voor. Zelfs een atheïst wijdt zich toe aan een doel en maakt het tot een god. Hij kan een toegewijd milieuactivist zijn of opkomen voor mensenrechten. Maar wat betekenen die zaken als God niet bestaat en alles zinloos is en berust op toeval.

De atheïst zal vaak zeggen: “*Als er een god is, waarom is dan het kwaad in de wereld?*” Dat is een mooie opstap tot een gesprek, want tenzij er een god is, hoe kan er kwaad zijn? Alleen als God bestaat, kunnen we bepalen wat kwaad is. Zonder God zijn we alleen maar materie. Met die vraag heeft de atheïst een probleem, niet de christen.

Ook de atheïst ontkomt er niet aan dat hij morele grondregels wil stellen. Dit kan de ‘gouden regel’ zijn, dat we anderen behandelen zoals we door hen behandeld willen worden en tot algemene regel willen verheffen. Echter, de werkelijke basis van onze ethiek blijft hierbij onbeantwoord. Het neemt weliswaar de ander in overweging, maar de nadruk ligt toch op mijzelf, mijn handelen en mijn morele lat. Dit zien we ook bij Immanuel Kant, die probeert een bovennatuurlijke norm te omschrijven vanuit een natuurlijk niveau. Een absolute standaard kan het echter nooit worden. In evangelisatie kunnen we hierop ingaan.

9. Apologetiek

“Maar heilig God, de Heere, in uw hart; en wees altijd bereid tot verantwoording aan ieder die u rekenschap vraagt van de hoop die in u is, met zachtmoedigheid en eerbied” (1 Petrus 3:15).

Het woord ‘apologetiek’ komt van het Griekse woord *apologia* en komt voor 1 Petrus 3:15. Het woord betekent “vanuit (de) logica” of “vanuit (het) verstand”, en wordt vertaald als “rekenschap”. Het is een verdediging vanuit de rede, meestal door een aanvechting van ons geloof en hoop. In de tweede en derde eeuw ging het voornamelijk om apologetiek tegen vreemde zaken waarvan christenen werden beschuldigd. 1 Petrus 3:15 levert ons daarom een solide basis om ons geloof te verdedigen. Daarover valt veel te zeggen. Er is veel over te zeggen, maar kunnen het maar beperkt bespreken in deze studie. Er zijn verschillende apologetische scholen, zoals de presuppositionalistische en de evidentialistische scholen. Laten we ze nader bekijken.

Presuppositionalistische apologetiek (Geloof gaat vooraf aan de rede)

Dit was de apologetische school van Augustinus. Augustinus was een apologeet.

Het woord ‘presuppositionalistisch’ betekent ‘voorondersteld’. Het veronderstelt in de rekenschap van de hoop die in ons is, dat God bestaat. Het veronderstelt dat geloof aan de rede voorafgaat. Het redeneren vertrouwt op God. Augustinus zei: “*Ik geloof om te begrijpen*” – Credo ut intelligon.

Evidentialistische apologetiek (De rede gaat vooraf aan geloof)

Thomas van Aquino heeft de Griekse filosofie van Aristoteles verfijnd en in een christelijke context geplaatst. Helder redeneren leidt tot de conclusie dat God als persoon bestaat. Dan weten we nog maar heel weinig van God, maar wat we weten, kan ons leiden tot het aanvaarden van de Bijbel als openbaring van die God.

Postmodernisme

De grootse uitdaging in onze westerse wereld is postmodernisme, dat door de rede en absolute waarheid niet meer overtuigd raakt. Van Augustinus tot de Reformatie heeft het begrip Christus als “waarheid” overheerst door theologen. Maar sinds de Renaissance (in de 14e t/m de 17e eeuw) begonnen denkers de mensheid op te waarderen tot het middelpunt van de realiteit. Waarheid werd relatieve waarheid. Het postmodernisme is een filosofische stroming die geen objectieve of absolute waarheid erkent, zeker niet als het gaat om religieuze en spirituele kwesties.

Het standpunt is: *“dat kan wel waar zijn voor jou, maar voor mij geldt dat niet”*. Hoewel zo'n reactie prima is wanneer onbelangrijke zaken gaat, maar niet als het gaat om dé waarheid.

De filosoof die veel bijdroeg aan het idee van relatieve waarheid was de Pruis Immanuel Kant met zijn werk “Kritiek van de Zuivere Rede”, dat verscheen in 1781. Kant redeneerde dat ware kennis van God onmogelijk is, en dus maakte hij een kennisonderscheid tussen “feiten” en “geloof”. Volgens Kant hebben “feiten niets te maken met religie”. Het gevolg daarvan was dat geestelijke zaken verwezen werden naar het rijk van de meningen, en dat alleen empirische wetenschap over waarheid mocht spreken. Dit leidde naar het geloof in de absoluutheden van de wetenschap. De bijzondere openbaring van God (de Bijbel) werd verbannen uit alles wat waarheid en zekerheid is. Het postmodernisme is daarom een aanval op de waarheid. Dit zien we al in de hof van Eden, waar de duivel zei: *“God heeft zeker wel gezegd ...”* (Gen. 3:1). Het postmodernisme wil zich niets laten voorschrijven en door geen enkele standaard worden geoordeeld worden. Ik kan doen wat mijn hart verlangt. Er zijn geen morele standaarden. De postmodernist juicht het toe dat je de waarheid zoekt, maar niet dat de waarheid wordt gevonden. Dat is niet nieuw, want door de zondeval is de mensen een hater van de waarheid geworden, een haat die sterker wordt in deze eindtijd, ook in de gemeente van Jezus Christus.

Hoe bereiken we de postmoderne mens met het evangelie?

1. Verkondigen dat Jezus de waarheid is (Joh. 14:6)

Het evangelie is een exclusieve boodschap. Exclusiviteit kenmerkt de moderne mens niet. Wie echter relatief tegen de waarheid aankijkt, zal ook relatief naar Christus en Zijn gezag aankijken, want Christus is de waarheid.

“Hiervoor ben Ik geboren en hiervoor ben Ik in de wereld gekomen: om voor de waarheid te getuigen. Iedereen die uit de waarheid is, geeft aan Mijn stem gehoor” (Joh. 18:37).

“... want wie mij vindt, heeft het leven gevonden, hij heeft van de Here welgevallen verkregen. “Maar wie mij mist, doet zijn leven geweld aan; allen die mij haten, hebben de dood lief” (Spr. 8:36 NBG).

Hoewel de moderne mens niets van consequenties wil weten, verkondigen wij de exclusiviteit van Christus als een woord van God, gelegen of ongelegen, ook al wordt dat als beklemmend ervaren (vgl. 2 Tim 4:2).

2. Een christen moet Gods waarheid met liefde laten zien

De moderne mens denkt zeker over de zin van het leven na. Ook denkt hij na of het met de dood echt afgelopen is. Dat zijn vaak thema's die een deur zijn over het gesprek over het bestaan van God. Daar zou een aparte studie voor nodig zijn.

Met deze studie beëindigen we de tweede klas en zien we vanaf de volgende les dat het volk Israël bij de Jordaan is aangekomen en wat dat ook betekent als fase in het leven van een christen.

Studievragen

1. Wat is evangelisatie?
2. Wat is de eerste stap in evangelisatie?
3. Waarom is evangelisatie als groepsproces zo belangrijk?
4. Hoe bereik je atheïsten?
5. Oefen je in het uitleggen van de illustratie van de brug (*'brugillustratie'*).
6. Welke vormen van apologetiek ken je?
7. Wat weet je van het postmodernisme?